

Arrest

nr. 191 945 van 13 september 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 23 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U beschikt over de Angolese nationaliteit en werd geboren op 12 december 1989 in Luanda. U woonde in de wijk Cazenga in Luanda waar u in 2013 te horen kreeg dat u uw huis moest verlaten en dat u als compensatie een huis in de wijk Zango ging krijgen. U verhuisde daarna naar Zango waar er geen huis voor u beschikbaar was maar enkel een terrein waar u zelf met wat panelen een huis maakte.

U en andere inwoners van de wijk Cazenga die uit hun huis gezet werden, richtten een groep op en jullie betoogden in 2015 in Cazenga omdat jullie nog geen nieuwe huizen gekregen hadden. De politie die aanwezig was tijdens deze manifestatie bedreigde jullie met de dood en u verklaarde dat er na de manifestatie een vrouw uit jullie groep verdween en er ook een kind gedood werd.

U besloot Angola te verlaten en op 8 augustus 2016 vertrok u met het vliegtuig naar Lissabon waar u dezelfde dag aankwam. U reisde daarna door naar België waar u aankwam op 10 augustus 2016 en er asiel aanvraag op 7 september 2016.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u uit uw huis in Cazenga gezet werd en dat er u beloofd werd dat u een nieuw huis ging krijgen in de wijk Zango (zie gehoorverslag CGVS p.13). Toen u asiel aanvraag bij DVZ verklaarde u dat de voormalige inwoners van Cazenga zich in een groep organiseerden waar u ook lid van werd (zie verklaringen DVZ, vragenlijst CGVS in het administratief dossier). Toen er u tijdens uw gehoor op het CGVS gevraagd werd welke groep dat was, zei u dat het een groep was om manifestaties te houden (zie gehoorverslag CGVS p.16). U verklaarde dat deze groep geen naam had en dat het doel van deze groep was om manifestaties te houden zodat jullie huizen gingen krijgen in Zango (zie gehoorverslag CGVS p.16).

In het begin van het gehoor op het CGVS werd er u nochtans gevraagd of u in Angola lid was van een politieke of andere organisatie (zie gehoorverslag CGVS p.6). U zei dat u lid was van het MPLA, de politieke partij van de president en gevraagd of u, buiten het MPLA, nog lid was geweest van gelijk welke andere organisatie, zei u dat dit niet het geval was.

U verklaarde ook dat u, als lid van de groep van voormalige inwoners van Cazenga, meedeelde aan vergaderingen voorafgaand aan de manifestatie die jullie hielden (zie gehoorverslag CGVS p.16). U verklaarde dat jullie manifesteerden in 2015 maar u wist niet meer in welke maand in 2015 (zie gehoorverslag CGVS p.14).

Toen er u gevraagd werd waarom u weg moest uit Cazenga, zei u dat jullie huizen werden afgebroken omdat de regering dat wilde. Gevraagd waarom de regering dat wilde, zei u dat ze plannen hadden maar dat u het niet precies weet en dat ze mensen uit hun huizen zetten. Gevraagd of u weet wat men daar dan in de plaats (van de huizen die afgebroken gingen worden) ging bouwen, zei u dat u het niet wist (zie gehoorverslag CGVS p.14).

U verklaart dus dat u uit huis in Cazenga gezet werd en dat u daarna samen met andere voormalige inwoners van Cazenga, die ook uit hun huis gezet werden, een groep oprichtte die een manifestatie organiseerde om hier tegen te betogen. **Dat u dan niet eens weet waarom de Angolese regering uw huis en andere huizen wil afbreken en dat u niet weet wat men daar dan in de plaats wil bouwen is volstrekt ongeloofwaardig en ondergraaft volledig uw verklaringen dat u uit een huis in Cazenga gezet werd.**

Toen u asiel aanvraag bij DVZ verklaarde u dat u, sinds uw geboorte tot oktober of november 2013 in Cazenga woonde (zie verklaringen DVZ, persoonsgegevens in het administratief dossier). Toen er u tijdens uw gehoor op het CGVS gevraagd werd een overzicht te geven van alle plaatsen waar u gewoond hebt, zei u dat u altijd in Cazenga gewoond hebt en dat u in 2013 naar Zango verhuisde (zie gehoorverslag CGVS p.3). Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u uw Angolese identiteitskaart en uw Angolese Cedula Pessoal neer (zie groene man in het administratief dossier). Zowel op uw Cedula Pessoal als op uw identiteitskaart staat dat u geboren werd in het district Kilamba Kiaxi. Op uw identiteitskaart, die afgegeven werd op 26 mei 2015, staat ook dat u niet alleen geboren werd in Kilamba Kiaxi maar dat uw adres op dat moment (26/05/2015) ook in Kilamba Kiaxi was, in de straat Olimpio Makueria in de wijk Palanca.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd blijkt dat Kilamba Kiaxi een van de zes stadsdistricten van de stad Luanda is en dat Palanca onderdeel is van dit stadsdistrict. Verder blijkt uit deze informatie dat de provincie Luanda bestaat uit 7 gemeentes (municipalities) waarvan de stad Luanda er één is. Cazenga is een andere gemeente van de provincie Luanda en de wijk Zango is onderdeel van de gemeente Viana.

Uw Angolese identiteitsdocumenten die u zelf neerlegde zijn dus manifest tegenstrijdig met uw verklaringen dat u in Cazenga werd geboren en daar woonde tot 2013 waarna u verplicht in Zango moest gaan wonen.

U verklaarde tijdens uw gehoor met het CGVS dat de politie in Angola uw identiteit kent omdat u uw documenten moest voorleggen toen ze uw huis kwamen afbreken (zie gehoorverslag CGVS p.17) en dat u persoonlijk met de dood bedreigd werd door de politie tijdens de manifestatie waaraan u zou deelgenomen hebben (zie gehoorverslag CGVS p.14).

Toen er u tijdens uw gehoor op het CGVS gevraagd werd wat u na de manifestatie deed om te vermijden dat de politie u zou oppakken, zei u dat u gevlucht bent.

Gevraagd naar waar u dan vluchtte, zei u dat u geprobeerd hebt om naar een andere provincie, Uige, te vluchten maar dat was niet gelukt. Gevraagd waarom dat niet lukte zei u dat er daar ook controles zijn, waarna u dat plan liet varen en u legde verder uit dat u controles bedoelde waarbij men documenten

moet laten zien. **Gevraagd of u dan verhuisde of in hetzelfde huis bleef wonen, zei u dat u niet verhuisde en daar gebleven bent** (zie gehoorverslag CGVS p.18).

Toen er u gevraagd werd wat er zou gebeuren moest u nu terugkeren naar Angola, zei u dat ze u gaan zoeken om te doden en dat het dan met u gedaan is (zie gehoorverslag CGVS p.18). U verklaarde dat u uit Angola vertrok op 8 augustus 2016. U verklaarde dat de manifestatie waaraan u deelgenomen zou hebben en tijdens dewelke u met de dood bedreigd werd in 2015 plaatsvond. Dat u dan in uw eigen huis bleef wonen tot 8 augustus 2016 zonder dat u opgepakt werd door de politie, ondergraaft uw verklaringen dat u actief zou opgespoord worden door de Angolese politie.

Daarnaast moet er ook vastgesteld worden dat u uit Angola vertrok via de luchthaven van Luanda met uw eigen paspoort en u verklaarde dat u toen alleen de paspoortcontrole passeerde (zie gehoorverslag CGVS p.12). **Het feit dat u zonder problemen de paspoortcontrole kon passeren toen u met het vliegtuig en met uw eigen paspoort vertrok uit Luanda ondergraaft volledig uw verklaringen dat u in Angola door de politie zou gezocht worden.**

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er dus geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u door de politie in Angola gezocht zou worden na uw deelname aan een manifestatie in 2015.

Er kan dus in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u een kopie van uw Cedula Pessoal neer, uw Angolese identiteitskaart en een kopie van de geboorteakte van uw dochter. Deze veranderen de hierboven gedane vaststellingen niet aangezien noch uw identiteit, noch de identiteit van uw dochter hier in twijfel worden getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van "het artikel 1, §A, al. 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 aangezien het asielrelaas van de verzoekster houdt direct verband met criteria voor het verkrijgen van asiel ; en/of van artikelen 3 en 13 EVRM ; en/of artikelen 48/3 tot 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen".

Verzoekster vangt haar betoog aan met een verwijzing naar de aangevoerde feiten en vrees en een algemene en theoretische uiteenzetting omtrent een aantal van de aangevoerde bepalingen. Tevens geeft zij een uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van asielaanvragen.

Verzoekster stelt dat rekening moet worden gehouden met haar profiel. Los van de geloofwaardigheid van de feiten, is zij een alleenstaande jonge vrouw en heeft zij een kwetsbaar profiel. Daarnaast lijdt zij aan psychische problemen en geheugenproblemen.

Verzoekster wijst op informatie waaruit blijkt dat demonstraties in Angola niet zijn toegelaten en dat de autoriteiten geweld gebruiken tegen demonstranten. Deze informatie bevestigt de aangevoerde vrees.

Verzoekster stelt dat rekening gehouden moet worden met artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Het is duidelijk dat zij haar aanvraag zo spoedig mogelijk indiende en dat haar verklaringen samenhangend zijn. Voormeld artikel moet dus worden toegepast.

Verzoekster stelt dat minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend op grond van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Tevens schendt de bestreden beslissing volgens haar artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 (PR CGVS), "manifeste fout" en het "algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgplicht, hetgeen betekent een eerlijk administratieve procedure".

“Eerste, betreffend de opmerking van CGVS omtrent het feit dat ze niet haar lidmaatschap tot een groep van inwoners heeft vermeld, heeft de verzoekster de vraag niet begrepen. Inderdaad, wist ze niet dat ze dit groep moest vermelden.”

Over de reden van de afbraak, stelt verzoekster:

“Op dit verband, begrijpt de verzoekster niet de motivering van de wederpartij. Inderdaad, heeft de regering de beslissing nemen alle huizen te afbreken maar de inwoners werden niet over hun intenties ingelicht. Het is helemaal geloofwaardig in een land waar de mensenrechten elke dag worden geschonden. De regering houdt geen rekening met de belangen van de burgers.”

Aangaande haar identiteitskaart, doet verzoekster gelden:

“De verzoekster gaat niet akkoord met de hierboven opmerking. Ze woonde niet in Kilamba Klaxia maar wel in Cazenga zoals verklaard tijdens haar gehoor. De autoriteiten besteden geen aandacht aan de aangehaalde informatie door burgers. Ze controleren onvoldoende de effectieve adressen van de burgers. Bijgevolg kunnen ze het adres van hun keuze vermelden. Wat betreft Mevrouw (P.), heeft ze dit adres geven omdat sommige leden van zijn vaderkant gezin daar verblijven. De verzoekster kan niet verantwoordelijk van de slechte beheer van de autoriteiten zijn.”

Dat zij niets deed om de politie te vermijden, verklaart verzoekster als volgt:

“Mevrouw (P.) heeft de vraag niet goed begrepen. Inderdaad, is zij niet in hetzelfde gebleven wonen, zij is naar haar vriend, X, in Benfica gaan wonen. Dat is de reden waarom zij niet na de manifestatie werd opgepakt. De verzoekster is ervan overtuigd dat als zij bij thuis werd gebleven, zou ze gearresteerd worden.”

Verzoekster stelt nog dat artikel 27 van het PR CGVS niet correct werd toegepast.

2.2. Ter staving van haar betoog, voegt verzoekster algemene informatie bij het verzoekschrift (bijlage 3).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekster preciseert niet op welke wijze artikel 13 EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.2. Verzoekster brengt verder geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.3. Artikelen 1 en 4 van de voormelde wet van 29 juli 1991 bepalen enkel het toepassingsgebied van deze wet. Verzoekster duidt niet op welke wijze deze artikelen geschonden zouden (kunnen) zijn. Bijgevolg wordt hun schending niet dienstig aangevoerd.

3.4. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.6. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.7. Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat de ernst en de geloofwaardigheid van verzoeksters beweerd vrees voor vervolging worden ondergraven doordat zij, in tegenstelling met het gestelde in het verzoekschrift, laattijdig asiel aanvraag in België. Blijkens het niet-betwiste feitenrelaas wachtte verzoekster na aankomst in België ongeveer een maand alvorens asiel aan te vragen. Nochtans blijkt uit haar verklaringen bij het CGVS dat zij wel degelijk wist dat het mogelijk was om asiel aan te vragen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.13). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die beweert haar land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen. Dat verzoekster naliet dit te doen en gedurende ongeveer een maand talmde alvorens asiel aan te vragen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, tweede lid, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoeksters algehele geloofwaardigheid.

In de bestreden beslissing wordt bovendien met recht gemotiveerd:

“U verklaarde dat u uit uw huis in Cazenga gezet werd en dat er u beloofd werd dat u een nieuw huis ging krijgen in de wijk Zango (zie gehoorverslag CGVS p.13). Toen u asiel aanvraag bij DVZ verklaarde u dat de voormalige inwoners van Cazenga zich in een groep organiseerden waar u ook lid van werd (zie verklaringen DVZ, vragenlijst CGVS in het administratief dossier). Toen er u tijdens uw gehoor op het CGVS gevraagd werd welke groep dat was, zei u dat het een groep was om manifestaties te houden (zie gehoorverslag CGVS p.16). U verklaarde dat deze groep geen naam had en dat het doel van deze groep was om manifestaties te houden zodat jullie huizen gingen krijgen in Zango (zie gehoorverslag CGVS p.16).

In het begin van het gehoor op het CGVS werd er u nochtans gevraagd of u in Angola lid was van een politieke of andere organisatie (zie gehoorverslag CGVS p.6). U zei dat u lid was van het MPLA, de politieke partij van de president en gevraagd of u, buiten het MPLA, nog lid was geweest van gelijk welke andere organisatie, zei u dat dit niet het geval was.”

Verzoekster slaagt er niet in deze motieven te ontcrachten. Dat zij de vraag niet zou hebben begrepen en niet zou hebben geweten dat zij haar – voor haar asielrelaas nochtans cruciale – lidmaatschap van de groep van de voormalige inwoners van Cazenga moest vermelden, kan gelet op de duidelijke aard van de vraagstelling en verzoeksters verklaringen niet worden aangenomen. Wanneer gevraagd werd of zij in Angola lid was van een politieke of een andere organisatie, vermeldde zij slechts de MPLA. Vervolgens werd gevraagd: *“En buiten MPLA, nog lid van gelijk welke andere organisatie?”*, antwoordde zij eenduidig: *“Nee”* (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.6). Dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar latere verklaringen omtrent haar lidmaatschap van de groep van voormalige inwoners van Cazenga.

Verzoeker laat voorts de terechte vaststelling onverlet dat zij niet bij machte bleek om aan te geven in welke maand zij zouden hebben gedemonstreerd. Nochtans mocht dit van haar worden verwacht.

Verder wordt in de bestreden beslissing met reden gesteld:

“Toen er u gevraagd werd waarom u weg moest uit Cazenga, zei u dat jullie huizen werden afgebroken omdat de regering dat wilde. Gevraagd waarom de regering dat wilde, zei u dat ze plannen hadden maar dat u het niet precies weet en dat ze mensen uit hun huizen zetten. Gevraagd of u weet wat men daar dan in de plaats (van de huizen die afgebroken gingen worden) ging bouwen, zei u dat u het niet wist (zie gehoorverslag CGVS p.14).

U verklaart dus dat u uit huis in Cazenga gezet werd en dat u daarna samen met andere voormalige inwoners van Cazenga, die ook uit hun huis gezet werden, een groep oprichtte die een manifestatie organiseerde om hier tegen te betogen. Dat u dan niet eens weet waarom de Angolese regering uw huis en andere huizen wil afbreken en dat u niet weet wat men daar dan in de plaats wil bouwen is volstrekt ongeloofwaardig en ondergraaft volledig uw verklaringen dat u uit een huis in Cazenga gezet werd.”

Verzoekster slaagt er niet in afbreuk te doen aan deze motieven. Waar zij poneert dat de inwoners niet over de intenties van de regering werden ingelicht, staft zij dit niet en vindt dit geen steun in haar eerdere gezegden. In de vragenlijst en bij het CGVS gaf verzoekster duidelijk aan dat hun huizen werden afgebroken om plaats te maken voor de plannen en nieuwe projecten van de regering (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.14, vragenlijst, nr.3.5.). Gelet op deze verklaringen en te meer nu verzoeker zou hebben deelgenomen aan de vergaderingen en een manifestatie van de voormalige inwoners van Cazenga, mocht bijgevolg van verzoekster worden verwacht dat zij beter op de hoogte was over deze nieuwe plannen en projecten.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd:

“Toen u asiel aanvraag bij DVZ verklaarde u dat u, sinds uw geboorte tot oktober of november 2013 in Cazenga woonde (zie verklaringen DVZ, persoonsgegevens in het administratief dossier). Toen er u tijdens uw gehoor op het CGVS gevraagd werd een overzicht te geven van alle plaatsen waar u gewoond hebt, zei u dat u altijd in Cazenga gewoond hebt en dat u in 2013 naar Zango verhuisde (zie gehoorverslag CGVS p.3). Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u uw Angolese identiteitskaart en uw Angolese Cedula Pessoal neer (zie groene man in het administratief dossier). Zowel op uw Cedula Pessoal als op uw identiteitskaart staat dat u geboren werd in het district Kilamba Kiayi. Op uw identiteitskaart, die afgegeven werd op 26 mei 2015, staat ook dat u niet alleen geboren werd in Kilamba Kiayi maar dat uw adres op dat moment (26/05/2015) ook in Kilamba Kiayi was, in de straat Olimpio Makueria in de wijk Palanca.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd blijkt dat Kilamba Kiayi een van de zes stadsdistricten van de stad Luanda is en dat Palanca onderdeel is van dit stadsdistrict. Verder blijkt uit deze informatie dat de provincie Luanda bestaat uit 7 gemeentes (municipalities) waarvan de stad Luanda er één is. Cazenga is een andere gemeente van de provincie Luanda en de wijk Zango is onderdeel van de gemeente Viana.

Uw Angolese identiteitsdocumenten die u zelf neerlegde zijn dus manifest tegenstrijdig met uw verklaringen dat u in Cazenga werd geboren en daar woonde tot 2013 waarna u verplicht in Zango moest gaan wonen.”

Verzoekster voert ter weerlegging van voormelde motieven geen dienstige argumenten aan.

Dat de overheid in Angola zonder controle en louter op basis van de gezegden van de burgers om het even welk adres zomaar op identiteitsdocumenten zouden vermelden, betreft een blote bewering die door verzoekster op generlei wijze gestaafd of onderbouwd en kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Dit geldt nog des te meer nu, zo dit zo zou zijn, niet kan worden ingezien welk nut het uitreiken van identiteitsdocumenten überhaupt zou hebben.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“U verklaarde tijdens uw gehoor met het CGVS dat de politie in Angola uw identiteit kent omdat u uw documenten moest voorleggen toen ze uw huis kwamen afbreken (zie gehoorverslag CGVS p.17) en dat u persoonlijk met de dood bedreigd werd door de politie tijdens de manifestatie waaraan u zou deelgenomen hebben (zie gehoorverslag CGVS p.14).

*Toen er u tijdens uw gehoor op het CGVS gevraagd werd wat u na de manifestatie deed om te vermijden dat de politie u zou oppakken, zei u dat u gevlucht bent. Gevraagd naar waar u dan vluchtte, zei u dat u geprobeerd hebt om naar een andere provincie, Uige, te vluchten maar dat was niet gelukt. Gevraagd waarom dat niet lukte zei u dat er daar ook controles zijn, waarna u dat plan liet varen en u legde verder uit dat u controles bedoelde waarbij men documenten moet laten zien. **Gevraagd of u dan verhuisde of in hetzelfde huis bleef wonen, zei u dat u niet verhuisde en daar gebleven bent** (zie gehoorverslag CGVS p.18).*

Toen er u gevraagd werd wat er zou gebeuren moest u nu terugkeren naar Angola, zei u dat ze u gaan zoeken om te doden en dat het dan met u gedaan is (zie gehoorverslag CGVS p.18). U verklaarde dat u uit Angola vertrok op 8 augustus 2016. U verklaarde dat de manifestatie waaraan u deelgenomen zou hebben en tijdens dewelke u met de dood bedreigd werd in 2015 plaatsvond. Dat u dan in uw eigen huis bleef wonen tot 8 augustus 2016 zonder dat u opgepakt werd door de politie, ondergraaft uw verklaringen dat u actief zou opgespoord worden door de Angolese politie.”

Verzoekster slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Zij beweert heden dat zij wel degelijk zou zijn verhuisd en bij een vriendin zou zijn ondergedoken. Tevens beweert zij dat zij de vraag niet goed zou hebben begrepen. Dit kan gelet op de duidelijke en herhaalde aard van haar eerdere verklaringen niet ernstig worden genomen. Zo gaf verzoekster bij de DVZ aan dat haar laatste adres voor haar vertrek uit haar land van herkomst zich bevond in Zan(g)o, Viana. Tevens stelde zij uitdrukkelijk dat zij daar verbleef van eind 2013 tot augustus 2016 (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.10). Ook bij het CGVS verklaarde verzoekster dat haar laatste adres voor haar vertrek gelegen was in Zango, Viana en dat zij naar daar verhuisde in 2013 (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.3). Later tijdens het gehoor verklaarde zij dat zij na de feiten weliswaar probeerde te verhuizen, doch dat dit niet was gelukt. Wanneer vervolgens werd gevraagd: *“Bent u dan verhuisd of bleef u in hetzelfde huis wonen?”*, antwoordde verzoekster bovendien in niet mis te verstane bewoordingen: *“Ik ben niet verhuisd, ik ben daar gebleven” (ibid., p.18)*. Dat verzoekster heden desalniettemin beweert dat zij in het kader van haar problemen zou zijn ondergedoken, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas.

Verzoekster laat de bestreden beslissing tot slot onverlet waar gesteld wordt:

*“Daarnaast moet er ook vastgesteld worden dat u uit Angola vertrok via de luchthaven van Luanda met uw eigen paspoort en u verklaarde dat u toen alleen de paspoortcontrole passeerde (zie gehoorverslag CGVS p.12). **Het feit dat u zonder problemen de paspoortcontrole kon passeren toen u met het vliegtuig en met uw eigen paspoort vertrok uit Luanda ondergraaft volledig uw verklaringen dat u in Angola door de politie zou gezocht worden.**”*

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en zijn pertinent en terecht. Gezien verzoekster deze niet aanvecht, blijven zij gelden.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vermeende asielmotieven en de in dit kader geuite vrees voor vervolging.

De documenten in het administratief dossier (map ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

De informatie bij het verzoekschrift kan hieraan evenmin afbreuk doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoeksters persoon. Zulke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster dient dit *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier in gebreke.

Verzoekster beweert in het verzoekschrift verder dat zij zou lijden aan psychische problemen en geheugenproblemen. Aan deze boude bewering kan echter geen geloof worden gehecht. Verzoekster brengt geen medisch attest bij waaruit zulke problemen zouden kunnen worden afgeleid. Verder maakte zij van zulke problemen nooit eerder melding. Ook haar advocaat maakte hiervan niet de minste melding in de loop van de asielprocedure.

Waar verzoekster nog verwijst naar haar profiel als alleenstaande jonge vrouw, dient te worden opgemerkt dat zij geheel niet aantoonde dat of waarom dit loutere gegeven zou kunnen volstaan om in haar hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. Verzoekster formuleerde bovendien nooit eerder enige aan haar profiel als alleenstaande vrouw gerelateerde vrees. Daarenboven stelde zij uitdrukkelijk dat zij, benevens de reeds hoger ongeloofwaardig bevonden problemen, nooit enig ander probleem kende in haar land van herkomst (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.7.). Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat verzoekster het middelbaar vervolledigde, er nadien in slaagde om zelfstandig te overleven en in Angola daarnaast nog beschikt over verschillende familieleden en vrienden (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.6).

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.8. Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande toont zij niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.9. Gelet op het voorgaande toont verzoekster niet aan dat zij vroeger vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan zij zich niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

3.10. Evenmin schendt de bestreden beslissing, gelet op hetgeen voorafgaat, artikel 27 van het PR CGVS. Verzoekster maakt immers niet aannemelijk dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of element dat de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend zeventien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS